

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 364/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť E. T., N., vedenú pod sp. zn. Rvp 10245/2013, Bc. K. Š., J., vedenú pod sp. zn. Rvp 10247/2013, Ing. B. T., N., vedenú pod sp. zn. Rvp 10248/2013, Ing. Z. Š., J. vedenú pod sp. zn. Rvp 10249/2013 a Mgr. P. O., I., vedenú pod sp. zn. Rvp 10250/2013, zastúpených Mgr. P. K., vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I č. k. 9 C/152/2004-122 z 10. júna 2010, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 243/2011 z 11. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť E. T., vedenú pod sp. zn. Rvp 10245/2013, Bc. K. Š., vedenú pod sp. zn. Rvp 10247/2013, Ing. B. T., vedenú pod sp. zn. Rvp 10248/2013, Ing. Z. Š., vedenú pod sp. zn. Rvp 10249/2013 a Mgr. P. O., vedenú pod sp. zn. Rvp 10250/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10245/2013.

2. Sťažnosti E. T., Bc. K. Š., Ing. B. T., Ing. Z. Š. a Mgr. P. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. februára 2013 doručené sťažnosti E. T., Bc. K. Š., Ing. B. T., Ing. Z. Š. a Mgr. P. O. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorými namietali porušenie svojich práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C/152/2004-122 z 10. júna 2010, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 243/2011 z 11. decembra 2012.

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovatelia sú žalobcami „... v právnej veci proti žalovanému v prvom rade Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR... žalovanému v druhom rade Slovenská republika, Ministerstvo vnútra SR... žalovanému v treťom rade Slovenská republika, Ministerstvo financií SR... a žalovanému v štvrtom rade Slovenská republika, Ministerstvo hospodárstva SR... o náhradu škody vedenej Okresným súdom... pod sp. zn. 9 C/152/2004, Krajským súdom pod spis. zn. 4 Co/471/2010 a v dovolacom konaní Najvyšším súdom... pod spis. zn. 3 Cdo/243/2011.

Okresný súd... rozhodol v právnej veci... o náhradu škody tak, že návrh zamietol...

Proti predmetnému rozsudku bolo... podané odvolanie, ktoré bolo zdôvodnené tým, že v konaní došlo k vadám... konkrétne, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a takisto z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci...

Krajský súd... rozhodol tak, že odvolanie navrhovateľov zamietol a rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Odporcom nepriznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní dovolanie odmietol...“.

V tejto súvislosti sťažovatelia krajskému súdu vyčítali, že „na odôvodnenú argumentáciu žiadnym spôsobom neprihliadol, ani sa s ňou v odôvodnení nevysporiadal. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje ani stopy po tom, že by sa pri rozhodovaní o odvolaní voči rozhodnutiu prvostupňového súdu odvolací súd argumentáciou navrhovateľov zaoberal.

Odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní navrhovateľov arbitrárne a formalistický.

Súdy oboch stupňov pri posudzovaní rozsahu povinností odporcov vo vzťahu k činnosti nebankových subjektov podľa zákona o investičných spoločnostiach, zákona o kolektívnom investovaní a zákona o bankách upriamili pozornosť na formálnu stránku vymedzenia pôsobnosti daných zákonov a zmluvnú formu a povahu právnych vzťahov nebankových subjektov so svojim klientmi. Formalistický sa riadili sa len literou zákona, bez toho, aby vyhodnotili jeho cieľ a účel v kontexte relevantných ústavných princípov a obsahu a rozsahu činnosti nebankových subjektov.

Pokiaľ súdy oboch stupňov prišli k záveru, že extenzívny výklad relevantných zákonných povinností odporcov nie je možný, tento záver nepodložili žiadnym faktickým ani právnym zdôvodnením. Je preto nepreskúmateľný, a z toho dôvodu právne nespôsobilý...“.

3. Podľa názoru sťažovateľov napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené ich práva „na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...“.

4. Sťažovatelia na základe uvedeného navrhli, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu a krajského súdu boli porušené ich základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a zároveň zruší napadnuté rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 9 C/152/2004, rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 4 Co/471/2010 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo/243/2011 a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia tiež žiadali priznanie primeraného finančného zadosťučinenie každému po 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ak sťažovateľ má alebo v minulosti mal možnosť domáhať sa ochrany svojich namietaných práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľových práv.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

9. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

10. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10245/2013, Rvp 10247/2013, Rvp 10248/2013, Rvp 10249/2013 a sp. zn. Rvp 10250/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C/152/2004-122 z 10. júna 2010

11. Ústavný súd z obsahu sťažnosti, k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C/152/2004-122 z 10. júna 2010, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

12. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 9 C/152/2004-122 z 10. júna 2010, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia využili, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľov predmetným rozsudkom okresného súdu.

II. C

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011

13. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011, zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovatelia namietajú porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľov vyplývali z nesprávneho zistenia skutkového stavu, nesprávneho aplikovania platných právnych predpisov a následne nesprávneho posúdenia veci. Krajskému súdu v podstatnom vytýkali arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia.

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne a právne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení okrem iného uviedol: „Zodpovednosť podľa § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu /bez ohľadu na zavinenie/, keď štát zodpovedá za škodu, pokiaľ by boli splnené tri podmienky, t. j. existencia škody /majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch/nesprávny úradný postup

orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Zákon č. 58/1969 Zb. bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu nekonkretizuje, podľa obsahu však môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre jeho konanie, alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti.

V súvislosti s pojmom príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou ide vlastne o objasnenie príčin, ktoré viedli k vzniku určitého výsledku, t. j. v danom prípade k zisteniu, či by navrhovateľovi škoda nevznikla, nebyť ním označovaného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, v dôsledku ktorého nemohla pri obvyklom priebehu veci doceliť návratnosť vložených finančných prostriedkov, a to preto, že odporca porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. Pritom zmluva o pôžičke, či iná zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorý vzniká súhlasným prejavom vôle jeho účastníkov a pre svoju platnosť vyžaduje, aby netrpeli vadami, ktoré by ich robili neplatnými, čo by bolo vtedy, keby neboli uzavreté slobodne a vážne, t.j. keby trpeli vadami vôle, alebo by neboli uzavreté určite a zrozumiteľne, t. j. keby trpeli vadami prejavu vôle /§ 37 Obč. Zák./, alebo vtedy, keby boli urobené osobou konajúcou v duševnej poruche, hoci aj prechodnej, ktorá by ju pre tento právny úkon robila neschopnou /§ 38 ods.2 Obč. zák./, t. j. takou osobou, ktorá nedokáže posúdiť následky svojho konania.

V danom prípade navrhovateľka (sťažovatelia, pozn.) ničím nepreukázala, že by jej odporca svojou nečinnosťou spôsobil škodu, pretože na základe vlastnej vôle uzavrel s B., s. r. o. zmluvu o pôžičke z objektívneho hľadiska nevzbudzujúcu pochybnosti o zamýšľaných právnych účinkoch, ktoré zákon s takým prejavom vôle spája. Išlo o prejav vôle účastníkov, či do určitého právneho vzťahu vstúpia alebo nie, či na seba prevezmú právo alebo určitú právnu povinnosť a aký bude obsah a forma tohto právneho vzťahu. Pokiaľ zmluvne dohodnuté podmienky potom obe strany akceptovali a spočiatku zrejme aj plnili, nebolo možné, aby do týchto súkromno-právnych vzťahov zasahovali štátne orgány, t. j. odporca, nakoľko by tým porušil zmluvnú autonómiu účastníkov.

Z týchto dôvodov možno vylúčiť zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, podľa § 18 ods.1 zák. č. 58/1969 Zb. príčinnú súvislosť medzi škodou a

postupom odporcov, ako aj ich zodpovednosť podľa § 415 Obč. zák., preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co/471/2010 z 25. mája 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť

napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

22. Ústavný súd v zmysle už uvedeného predovšetkým konštatuje, že sťažovatelia v petite sťažnosti, ktorú koncipoval ich právny zástupca (advokát), nenamietali porušenie svojich základných práv rozhodnutím najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu už neposudzoval. Zrušiť takéto rozhodnutie môže ústavný súd prípadne iba vtedy, ak takémuto zrušeniu predchádza vyslovenie porušenia v petite označených práv.

23. Okrem už uvedeného nedostatku neušlo pozornosti ústavného súdu, že právny zástupca sťažovateľov nepripojil k sťažnostiam ani napadnuté rozhodnutia okresného súdu

a krajského súdu, hoci bol na to ústavným súdom upozornený. Tento procesný nedostatok sám osebe bol dôvodom na odmietnutie sťažností z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí.

III.

24. Vzhľadom na to, že sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2013